

Onno Kusters

NS zet bussen in

'Dat is je ware.'

Hans van Wetering en Agur Sevink, *De leverancier*

Oorspronkelijk gepubliceerd in *Callahan en andere gedaanten* (Contac, 2004).

Mist, mist in het hoofd en zon ook,
zon en mist in het hoofd.
Waterig zonnetje – lichte mist.

Levensgevaar op spoorwegovergangen.

Daar staat een man in zichzelf,
hij ziet een hand voor ogen.
Kraag omhoog, een streep razende

kolereherrie dendert voorbij.

En in die trein een man in zichzelf,
de vuisten tegen de slapen tegen het slapen,
bord op schoot, onbewaakt

ogenblik – vluchtig kruist het kijken.

Ze hebben hun ogen heel even geloofd,
bedachten elkaar, bedachten zich dan,
maar wachtten ze ook tot het rode

licht is gedoofd.

Onwaarschijnlijk grijs en licht
na de trein in het voorbijgaan.
Gemist. Glimlachend, soepel
blijft hij aan het enkelspoor staan.

Bos, weilanden, de Stortelersbeek.
Vaag het plaatsje Miste in de verte.
Niets hoort hij nog van de dolende auto's.
Een lift zit er niet in vandaag.

Soms zoek je contact, ga je daar voor,
stoot je door en ziet niemand
jou staan. Zo-even een razende
verstandhouding met een man in

zichzelf in de trein, zo even,
dat kon haast geen spiegelbeeld zijn.

Opgewekt, bij deze, wandelt hij dan
naar Steakhouse Vivaldi. Herfst
muzakt als pap uit een speakertje.
Vlotte bediening, dooie boel. Een biertje.

Hij volgt het spoor terug. Erover
valt de schaduw van een hoge
luchtballon. Je ziet ze veel.
Ze kleuren de hemel. Ze schijnen.

Ze vallen op en men kijkt neer:
ruimteschip in notendop.

Zijn passen verstaan zich
met het rode talud. Een hellend vlak.
De aarde onder steenslag onzichtbaar
voor zijn duistere blik.

Knipogend, camera's klaar, de prooi
gefixeerd, valkachtig wachtend.

Ze richten zichzelf op de man in
zichzelf aan de rand van het spoor.
Messcherp, in de schaduw die ze slaan.
Er kan nog een trein komen.

Pas op de plaats. In de luwte
van de bomen wacht hij af.

Reizigers worden verzocht.

Tijd een beslissing te nemen, met
een sneltreinvaart naar huis te gaan.
Rails, hoort in de trein, blinkt inderhaast,
geen mist meer dan als de bliksem overvalt hem

weer een razende schaduw – terug. De stremming
zit hem vooral in zijn hoofd. Na de man,
in zichzelf, stakte het. Op een zijspoor.
Uitgerangeerd. Loc zonder meester.

Het is een vergissing te denken
dat een biertje in Steakhouse Vivaldi
een begin eraan maakt: een begin
aan een reis naar het eind van de lijn.

Zo kun je soms weten op tijd
op te staan, je jas te pakken, je tas,
je boek in je binnenzak, je koffer in
handen, sta je en ga je verbijsterd voorbij

aan waar je had willen zijn. Waar je – was.

Het station ligt er verlaten bij.
Met twee dezelfde reizigers
stapt de man uit de laatste trein
voor vandaag. Bord onder de arm,

koffer in de hand. De stilte van
een plek waar het dagelijks
druk is. Merkwaardig verlicht,
opgewekt, met verende tred treedt hij

de krommende hellende voetgangersbuis
tegemoet. Geel betegelde wanden, bruine
spetters en stralen. De geur van een
plek waar het 's nachts altijd rommelt.

Containertransporten. Compostvervoer.

Zijn stappen, hun stappen, messcherpe
echo's mengen zich moeiteloos, brengen
een oeverloos kletsen van angstige

mensen tot stand. De stad jaagt iedereen
door merg en been. Verbonden
verbroken, ontspoord geland.

Richt hij zijn pas op de stad.
Stoplichten knipperen oranje.
Al wandelend gaan zijn gedachten.
Die man in zichzelf in een flits

langs de overweg in de Achterhoek.
Ik keek op, de vuisten tegen de slapen,
van een compositie van Nabokov. Gesloten
geheel. Mat in acht. En het was alsof

in zijn ogen de bomen bogen

voor naderende schaduwen van boven.
Voor de beslissing die een man neemt.
Als iets haast geen toeval kan zijn
is het jezelf te zien staan uit het raam.

Man als zichzelf. In andermans ban.

We zijn er aan toe. Wachten op
vervangend vervoer. Het kan nog wel
even duren, weken duren, je weet het
niet, je weet van niets omdat er niets

wordt meegedeeld. Borden zwijgen in een
taal of twee. Do not board this train.
Rovertijd. Niet instappen. Soepel
glijdt een vliegtuig over. Schiphol

komt naar je toe. We komen er wel maar
zij staan ervoor. Even kraakt het spoor,
het lijkt de trein bijster. Wij zien ons
in een ander licht, doen de ogen dicht.

Vergezichten, coulisselandschappen,
brinken, essen, Steakhouses, hofstedes.
De Graafschap glooit, de spoorlijn kromt
door hart en ziel. Hier kom je nog 'es

jezelf tegen. Onder de bomen. Naast het bier.
Tekstballonnen. Wolkjes; praat in zichzelf.
Hij heeft zich vergewist, de wereld ingeprent.
Koestert zich in zon en mist. Een reflex,

in het helgeel een vermoeden, oversteken ja of nee.